

မင်းလူ

ကျွန်တော်
ကျွန်မတို့သည်

ကြော့မောင်သည် ဟိုအရင်ကလိုပင် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်စော၍
ရောက်နေသည့် ပုဂံလမ်းထိပ်က ကားမှတ်တိုင်မှာ သူ
ရပ်စောင့်နေသည်။ သက်ထားကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ရန်ကင်းဘက်မှ လာသော ဆယ့်ခြောက် အမြန်ကားလေးတစ်စီး
ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူအချို့နှင့် အခြားခရီးသည်
များ ဆင်းလာသည်။ သက်ထားတော့ ပါမလာသေး။ သူတို့ ကျောင်းမှာ
ရှိစဉ်တုန်းက အမြန်ကားလေးတွေ မပေါ်သေးကြောင်း သတိရသည်။
ထိုမှ ဆက်၍ သက်ထားနှင့်သူ စတင်ဆုံဆည်းခဲ့ပုံအကြောင်းကို
တွေးမိပြန်သည်။

သူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ နေတုန်းက ပန်းချီသင်တန်းသား
ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပန်းချီခန်းကား နံရံကပ်စာစောင် ထုတ်သောအခါ
သူလည်း ဝင်ကူလုပ်ရသည်။ သက်ထားက နံရံကပ်စာစောင်သို့
ကဗျာတွေ ပို့သည်။ ကြော့မောင်က သရုပ်ဖော်ပန်းချီ ဆွဲရ၏။
ဤသို့ဖြင့် သက်ထားသည် ပန်းချီခန်းမသို့ အဝင်အထွက် ရှိလာသည်။
ပန်းချီမိသားစုနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ ကြော့မောင်က သက်ထားကို
စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သက်ထားသည် လူတကာက
ဝိုင်းကြိုက်ရလောက်အောင် လှသည် တော့ မဟုတ်ချေ။
ခပ်ယဉ်ယဉ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြော့မောင်အတွက်
ပြိုင်ဘက်တွေဘာတွေလည်း ပေါ်လာခြင်း မရှိ။

ကြော့မောင်က သက်ထားကို ကြိုက်နေသည် ဆိုသော်လည်း

ချက်ချင်း ဖွင့်ပြောရဲသည် မဟုတ်။ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်၍ စိတ်ကူးယဉ်နေပြီး သက်ထားနှင့် စကားထိုင်ပြောနေရလျှင် ကျေနပ်သည် ပင် ဖြစ်သည် ။ သက်ထားကလည်း သူ့ကို ကြော့မောင် စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သိသည် ။ သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်မိသည် ။ ဤသို့ဖြင့် နေလာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်မှ ပင် တကယ်ချစ်သူတွေ ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည် ။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သက်ထားအသံကြားမှ သူ အတွေးပြတ်သွားသည် ။ ဆယ့်ခြောက်ဘတ်စ်ကားကြီး ထိုးလိုက်လာတာ သူ သတိမထားမိလိုက်။ သူက မကြာသေးပါဘူးဟု ပြောပြီး သက်ထားကို ကြည့်လိုက်သည် ။ သက်ထားသည် ဟိုအရင် သူတို့ ချစ်သူဘဝကို စရက်သည့်နေ့တုန်းကလိုပင် အကျအပြာနုနှင့် ကချင်လုံချည် နက်ပြာကလေးကို ဝတ်လာသည် ။ ကြော့မောင်ကတော့ ဟိုနေ့က ဘာဝတ်ခဲ့မှန်း မမှတ်မိတော့ချေ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ သူသည် ဟိုနေ့တုန်းကလို မနက်အစောကြီး ထပြီး ရေချိုးလာခဲ့လေသည် ။

“အမြန်ကားတစ်စီးတော့ လာသားပဲ၊ အရင်တုန်းကနဲ့ တူအောင် တမင်တကာ မလိုက်ဘဲနေပြီး ဘတ်စ်ကားကြီးလာမှ လိုက်ခဲ့တာ ထားတို့ ကျောင်းမှာ ရှိတုန်းက အမြန်ကားမှ မပေါ်သေးဘဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက် ပုဂံလမ်းအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည် ။ ဆရာ ဆရာမများ နေသော အုတ်တိုက်များ သည် ဘာမျှ မပြောင်းလဲသေးချေ။

“ကိုမောင်ကော ဘာနဲ့ လာလဲ”

သက်ထားက မေးလိုက်သည် ။

“အရင်တုန်းကလိုပဲလေ၊ တာမွေကနေ မြေနီကုန်းကို စီးပြီး မြေနီကုန်းကမှ ရှစ်ကား ပြန်ပြောင်းစီးတာပေါ့”

“ရှစ်ကားက အရင်တုန်းကလိုတော့ ဆယ်ပြားနဲ့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ ဘယ်စီးစီး ပြားသုံးဆယ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကြော့မောင်က ပြုံး၍ ...

“တစ်ပြားမှ မပေးရဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောင်းမှာ တုန်းက တစ်ခါတစ်လေ ပိုက်ဆံပြတ်နေတဲ့ အခါကျရင် ကားခိုးစီးတယ်လေ၊ ခုလည်း ခိုးစီးလာတာပဲ”

“မရှက်ဘူးလား”

“ကျောင်းသားဘဝကတော့ ကားခိုးစီးရတာ ပျော်တောင် ပျော်သေး၊ ခုတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမသိုးမသန့် ဖြစ်မိတယ်”

“ကိုမောင် ဒီနေ့ ပြားသုံးဆယ်ဖို့ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူးပေါ့၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကားခိုးစီးတဲ့ လူ ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိမလဲ မသိဘူး၊ ကားခိုးစီးတဲ့ လူကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ထောင်နဲ့ ချီပြီး ရှိတယ်”

“ဟို... ဆရာ၊ ဒီနေ့ တခြားဟာတွေ မစဉ်းစားဘဲ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင်ဆို”

“ဆောရီးပဲ”

ဟု ရယ်၍ ပြောပြီး ကြော့မောင်က သက်ထားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ ခုချိန်ခါတွင် လက်ကို ကိုင်ဖို့ အတွက် ဘာမျှအပန်းမကြီးဘဲ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားသော်လည်း

စချစ်ကာစက တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် သတ္တိမွေးယူရသည် ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ ။

သိပ္ပံစားသောက်ဆိုင်နား ရောက်လာသောအခါ “တစ်ခုခု စားသွားဦးလား” ဟု ကြော့မောင်က မေးရာ “ကောင်းသားပဲ” ဟု သက်ထားက ဖြေသည်။ ။ ကိုဖိုးချိုဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြ၏။ သက်ထားက မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ကြော့မောင်က စမူဆာသုပ် စားသည်။ ။

“ကိုဖိုးချိုဆိုင်က ခုထိ လက်မှန်တုန်းပဲ”

“အင်း... စမူဆာသုပ်လည်း အရင်လို ကောင်းသေးတာပဲ”

“ထားတို့ ပထမနှစ်တုန်းက မုန့်ဟင်းခါးက ပြားလေးဆယ်နော်”

“သုံးဆယ့်ငါးပြားပါ၊ လက်ဖက်ရည်တောင် သုံးဆယ့်ငါးပြားပဲ ရှိတဲ့ ဟာ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် “ပြားလေးဆယ်” နှင့် “သုံးဆယ့်ငါးပြား” ငြင်းကြသည်။ ။ နောက်ဆုံး ဆိုင်ရှင်ကိုဖိုးချိုကို ခေါ်မေးပြီး ဆုံးဖြတ်ခိုင်း၏။ ။ ကိုဖိုးချိုက “ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ” ဟု ဆိုသဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။ ။

ထို့နောက် ကြော့မောင်က ကိုမောင်စိန် ဆုံးသွားရှာသဖြင့် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောသည်။ ။ ကိုမောင်စိန်သည် သူတို့ အုပ်စုအတွက်ဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်ကို ပန်းကန်နှင့်မပေးဘဲ ဖန်ခွက်ကြီးနှင့် ထည့်ပေးတတ်သည်။ ။

“အမေကြည်လည်း မရှိတော့ဘူးနော်၊ သိပ်စေတနာကောင်းတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုမောင်စိန်တို့ ပန်းချီခန်းက လူတွေဆိုရင် အမေကြည့်အပေါ်မှာ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးခဲ့ကြတာပေါ့။ အမေကြည်က

ကျောင်းသားတွေအပေါ်မှာ သိပ်သည်းညည်းခံတာ”

“ပန်းချီခန်းဆိုလို့ အခန်းကို ထားတို့ ဝင်ကြည့်ဦးမှာ လား”

“ဝင်ရမှာ ပေါ့၊ ကိုမောင်တို့ ဇာတ်လမ်းလေး စခဲ့တဲ့ နေရာပဲဟာ”

စားသောက်ပြီးကြတော့ ပန်းချီခန်းမဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။
အရင်က သူတို့ ထိုင်ခဲ့ဖူးသော သိပ္ပံခန်းမပေါ်တက်သည့်
လှေကားကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်ကြီးကို အမှတ်တရ
ဝင်ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။ ။

ပန်း ချီ ခ န်း မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့်သိသော လူဟောင်းတွေ
သိပ်မရှိတော့။ ခုချိန်ဆိုလျှင် မောင်မျိုးတစ်ယောက်သာ ရှိမည်ထင်သည်
။ မောင်မျိုး စာမေးပွဲတွေ တဖုတ်ဖုတ်ကျသဖြင့် မနှစ်ကထိ ကျောင်းမှာ
ရှိသေးသည် ။ ညိုဝင်းမောင်က စာပေးစာယူ ပြောင်းတက်နေပြီး
လှ ည်း တ န်း မှာ စာအုပ်ရောင်းနေသည် ။ ကိုမျိုးမြင့်နှင့်
တင်မောင်ကြည်တို့ ကတော့ အပြင်ပန်းချီလောကမှာ နာမည်ကြီးတွေ
ဖြစ်နေပြီ။ ပိုပိုတို့ ကြော့မောင်တို့ လည်း မဂ္ဂဇင်းလောကမှာ
ဝင်တိုးနေကြပြီ။ မျက်နှာဖုံးတွေ ဆွဲရလောက်အောင်တော့
မအောင်မြင်သော မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝင်ဆွဲခွင့်ရသော အဆင့်ကိုတော့
ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ပန်း ချီ ခ န်း ထဲမှာ လူရှင်းနေ၏ ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်သာ
စာထိုင်ဖတ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏ ။ ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့ ကို
မြင်သောအခါ ထိုကျောင်းသားက “ဘာကိစ္စ ရှိလို့ ပါလဲ” ဟု မေး၏ ။
သူက ရိုးရိုးသားသားမေးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကြော့မောင်ရင်ထဲမှာ
တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ။

တစ်ချိန်က ဒီအခန်းမှာ ကြော့မောင်တို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို

နေခဲ့ကြသည်။ ။ တစ်ခါတလေ နှစ်ရက်သုံးရက် အိမ်မပြန်ဘဲ အခန်းမှာ
ပဲ အိပ်တတ်ကြသည်။ ။ စတိုးဆိုင်ထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်
။ ကြော့မောင်တို့ မကြာခဏ အိပ်နေကျ။ ပြပွဲရှိသော ညမျိုးဆိုလျှင်
စားပွဲတွေဆက်၊ ဘုတ်ပြားတွေ ခင်း၊ ကုလားထိုင်တွေ စီပြီး
ပူးပူးကပ်ကပ် ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် အိပ်ကြရသည်။ ။ အတွင်းခန်းထဲက
တန်းမှာ ဘယ်သူ့ဟာမှန်း မသိသော ရေလဲပုဆိုးနက် တစ်ထည်ရှိသည်
။ အခါများစွာတို့ တွင် အခန်းဝင်းရှိ ရေဘုံဘိုင်မှ
ကလေးသေးပေါက်သလောက် ကျသောရေကို မဝတဝ ချိုးခဲ့ရသည်။ ။
ထိုကဲ့သို့ နေလာခဲ့သော ပန်းချီခန်းမသို့ ခုပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ
“ဘာကိစ္စ ရှိလို့ ပါလဲ” ဟု အမေးခံလိုက်ရသည်။ ။

“မောင်မျိုးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ”

ကြော့မောင်က ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဪ... ကိုမျိုး အာစီထဲ သွားပါတယ်”

“ကိုစောဆီ သွားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးစောဆီ သွားတာပါ”

ထိုကျောင်းသားက ခေါက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို သွားယူပြီး
ချပေးသည်။ ။

“ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ၊ ကိုမျိုး သိပ်မကြာပါဘူး၊ ပြန်လာမှာ ပါ”

ကြော့မောင်က ကုလားထိုင်များကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်
။ သက်ထား အရင်ဝင်လိုက်သည်။ ။ ကြော့မောင်က မထိုင်သေးဘဲ
အခန်းကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။ ။ သက်ငြိမ်ပုံစံများ အဖြစ်
သူတို့ လေ့ကျင့်ရေးဆွဲခဲ့ရသော အရိုးခေါင်းကြီး၊ ဗီးနပ်စ်ရုပ်တု စသည်

တို့ ခုထိတိုင် ရှိနေဆဲ။ အခန်း၏ နံရံများ တွင်လည်း
ပန်းချီသင်တန်းသားဟောင်းတို့ ၏ လက်ရာပန်းချီကား အချို့
ချိတ်ဆွဲထားဆဲ။ ကြော့မောင်၏ ဆီဆေးကားတစ်ကားလည်း
ပါဝင်သည်။ ။

မောင်မျိုးသည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ရင်း
ဝင်ရောက်လာသည် ။ ဘယ်သူက ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဘာတွေ
လုပ်နေသလဲ စသည် ဖြင့် မတွေ့မမြင်တာ ကြာပြီဖြစ်သော
တခြားသူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း အပြန်အလှန် မေးဖြစ်ကြသည်။ ။

မောင်မျိုးက စောစောက ရှိနေသော ကျောင်းသားနှင့်
ကြော့မောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ ကြော့မောင်ဆိုသော အမည်ကို
ကြားလျှင် ကျောင်းသားသည် လေးစားဟန်ဖြင့်...

“အစ်ကိုပုံတွေ မဂ္ဂဇင်းမှာ တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတုယူရတဲ့
အထဲမှာ အစ်ကိုလက်ရာလည်း ပါပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကြော့မောင်၏
ပန်းချီကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ။

မောင်မျိုးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်ဟု ခေါ်သဖြင့်
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။ စောစောက မိတ်ဆက်ပေးသော ကျောင်းသား
အခန်းစောင့်ရင်း နေရစ်ခဲ့သည်။ ။ မောင်မျိုးက ရှေ့မှ ဦးဆောင်
လျှောက်ရင်း ကိုအောင်ရင့်ဆိုင် မသွားဘဲ ဘယ်ဘက်သို့
ချိုးလိုက်သဖြင့်...

“ကိုအောင်ရင့်ဆိုင်မှာ မထိုင်တော့ဘူးလား”

ဟု ကြော့မောင်က မေးလိုက်သည်။ ။

“ထိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ အကြွေးတွေ နည်းနည်းများ နေတာနဲ့ အားနာလို့

”

“ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရမှာ ပေါ့”

“ဒီလောက်တော့ မမဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ကိုမျိုးက ဒီလိုတော့ ဘယ်တရားမလဲ၊ အကြွေးသောက်တဲ့ အခါ
ကိုအောင်ရင့်ဆိုင် သောက်ပြီး လက်ငင်းသောက်မယ်ဆိုတော့
တခြားဆိုင် သွားတယ်”

သက်ထားက ဝင်ပြောလိုက်ရာ ကိုမျိုးက...

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်က အကြွေးတွေအတွက်
အားနာနေတာနဲ့ သတိလစ်သွားတာ၊ ကဲ... ပြန်လှည့်ကြရအောင်”

ကိုအောင်ရင့်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ။

“ကိုမျိုး ဒီနှစ်တော့ ခင်ဗျား အောင်ပါပြီနော်”

“အောင်ပါပြီဗျ”

“အလုပ်ကိစ္စကကော”

“လောလောဆယ်တော့ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေမှာ ပဲ”

“မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝင်ဆွဲဖို့ ကကော”

“ဒါလည်း ကြိုးစားနေတာပဲဗျ”

“မြဝတီ ငွေတာရီမှာ ကဗျာ သရုပ်ဖော်ပုံတွေ စဆွဲနေပြီ
မဟုတ်လား”

သက်ထားက ဝင်ပြောသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ မဂ္ဂဇင်းလိုင်းမှာ ဝင်တိုးနေတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေက အများကြီးဗျ၊ လစဉ်ပုံမှန်ဆွဲနိုင်ဖို့ မလွယ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီဆရာတွေက စာရေးဆရာတွေထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ စာရေးဆရာတွေကမှ ကိုယ့်စာမူ ရွေးရွေး မရွေးရွေး မဂ္ဂဇင်းတိုက် ပို့လို့ ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျတော့ ပုံတွေဆွဲပြီး ပို့လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က အပ်မှ ဆွဲလို့ ရတာ မဟုတ်လား။ ကိုကြော့မောင်ကတော့ အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး”

“အဖုံး မဆွဲသေးဘူးလား”

“အပ်မယ့်လူမှ မရှိတာ၊ ထုတ်ဝေသူ တချို့ကျတော့ တွေ့လိုက်ရင် ခင်ဗျားပုံတွေ ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ အဖုံးတော့ မဆွဲခိုင်းပါဘူး၊ အတွင်းရေခံပုံပဲ တစ်ပုံ နှစ်ပုံ ရသေးတယ်”

“ခင်ဗျား ပြပွဲတွေမှာ လည်း မတင်တာကြာပြီ၊ ကျောင်းပြပွဲကျရင်တော့ သုံးကားလောက် ဆွဲတင်ပါဗျာ”

“တင်ပါ့မယ်” ဟု ကြော့မောင်က ကတိပေးလိုက်သည် ။ မောင်မျိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြပြီး သက်ထားက...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ဒီနေ့ ခေါင်းရှင်းရှင်းနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေမလို့ ဆို”

“ကဲပါ... ခုချိန်ကစပြီး အားလုံး မေ့ထားလိုက်ပြီ”

“ထားကို ရောလား”

“အင်းပေါ့ ထားတင် မကဘူး၊ ကိုမောင့်ကိုယ်ကိုမောင်ပါ မေ့ထားလိုက်ပြီ၊ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ချစ်သူတွေဆိုတာ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို မေ့ထားကြရစမြဲပဲပေါ့”

ရယ်ကြသည် ။ ကြော့မောင်က “အင်းလျားမှာ ထိုင်မယ်နော်” ဟု ပြောသည် ။ သက်ထားက ခေါင်းညိတ်ပြု၏ ။ သိပ္ပံဆောင်ကို ဖြတ်အလျှောက် ငွေစာရင်းဌာနရှေ့ ရောက်သောအခါ သက်ထားက

“တခြားဟာတွေ မေ့ချင်မေ့ပေမယ့် တစ်ခုကို မမေ့ဘူး၊ ကိုမောင့်အပေါ်မှာ ရစရာ အကြွေး ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက”

“ကျောင်းမှာ တုန်းကလေ၊ ကိုမောင့်ကျောင်းလခ အကြွေးကျန်တဲ့ သုံးဆယ့်တစ်ကျပ်ကို ထား စိုက်သွင်းပေးထားတာကကော”

“နောက်ကျတော့ အဲဒီ ပိုက်ဆံကို ကိုမောင် အတင်းပြန်ပေးသေးတယ်လေ၊ ထားကတောင် ထားစေတနာကို စော်ကားတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ဖြစ်သေးတယ်”

“ခု ဝမ်းမနည်းတော့ဘူး၊ ပြန်ပေးလေ”

ကြော့မောင်က စပ်ဖြဖြလုပ်၍ အကျ့အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ဟန်ပြုပြီး...

“ခုတော့ မပါသေးဘူးကွာ၊ ဟိုတစ်ခါ ပန်းချီကားဘောင်ကျက်ဖို့ လိုလို့ ချေးထားတဲ့ အစိတ်နဲ့ ပေါင်းမှတ်ထားလိုက်ပေါ့”

“အယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒါလည်း ပြန်မပေးရသေးဘူး၊ ကြည့်စမ်း”

သက်ထားက ကြော့မောင်၏ ခါးကို တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သည် ။ ကြော့မောင် တဟားဟား ရယ်လိုက်၏ ။ သူ့ရယ်သံသည်

စကြိုန်လမ်းတစ်လျှောက် ဟိန်းထွက်သွားသဖြင့် ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ပူးကပ်ရပ်နေကြသော ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးအတွဲ လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်သည် ။ နားလည်မှုရှိပါတယ်ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ကြော့မောင် ပြုံးပြလိုက်သည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သိပ္ပံဆောင်နောက်ဘက်သို့ ထွက်သည့် မြေနီလမ်းအတိုင်း ကုန်းပေါ်တက်သည် ။ အင်းလျားလမ်းအတိုင်း လျှောက်သည် ။ ထို့နောက် အင်းလျားကန်စပ် ကုန်းမြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည် ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမျှမပြောခဲ့ကြသော်လည်း တိုင်ပင်ထားသလိုပင် သူတို့ ထိုင်နေကျ သရက်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ကြော့မောင်က လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး အလယ်မှ စာမျက်နှာနှစ်ရွက်ကို ဆုတ်၍ မြေမှာ ခင်းပေးသည် ။ သူ့အတွက်လည်း ခင်းသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်လိုက်ကြ၏ ။

ကြော့မောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။ အနီးအနားတွင် လူရှင်းနေသည် ။ သူတို့ ကလွဲ၍ အခြား မည်သူမျှ မရှိဟု ထင်ရသည် ။ ရောက်နှင့်ပြီးသူတွေပဲ သူတို့ မမြင်နိုင်လောက်အောင် လုံခြုံသောနေရာမှာ ရှိနေကြ၍ လား မသိ။ အတွဲချောင်းသူများ လည်း အရိပ်အယောင်တောင်မျှ မမြင်မိသေး။

သက်ထားက သရက်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး...

“ကိုမောင် မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ အဲဒီ တုန်းက သက်ထားက ရှက်ပြီး ခေါင်းကလေးကိုငုံ့လို့ ကိုမောင်က မရဲတရဲနဲ့ ဟောဒီလို....”

ကြော့မောင်က သက်ထား၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည် ။

“အို... အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု သက်ထားက ပြောသည် ။ ကြော့မောင်၏ လက်ကို ဖယ်မပစ်ဘဲ ဆက်၍ ...

“တစ်ခါတုန်းကလေ ထားတို့ က ဒီအောက်မှာ ထိုင်နေတာ၊ သရက်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ထားတို့ ကို ချောင်းနေတဲ့ လူကြီးကို သတိမထားမိဘူးလေ၊ နောက်တော့မှ အဲဒီ လူကြီး ပုရွက်ဆိတ်တွေ ကိုက်လို့ လုပ်ကြပါဦး၊ ကိုက်တယ်ဗျဆို အော်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်က ကယောင်ကတမ်း ပြေးဆင်းလာတာလေ။ ထားတို့ တောင် ဘေးဖယ်ပြီး ရှောင်ပေးလိုက်ရသေးတယ်”

သက်ထားက သူ့ဘာသာပြောရင်း သဘောကျပြီး ရယ်နေသည် ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုမောင်ကလည်း အဲဒါပဲ ပြောတာပါ၊ အဲဒီ တုန်းကလေ ကိုမောင်က ထားကို...”

ကြော့မောင်က သက်ထား၏ ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ အသာဆွဲလိုက်သည် ။ သက်ထား၏ မျက်နှာက အလိုက်သင့်မော့သွားသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်၏ ။

ထိုစဉ်တွင် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံကွယ်မှ ခေါင်းနှစ်လုံးကို သက်ထား ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်သည် ။ ကြော့မောင် ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟင်း... ဟိုမှာ လူတွေကြည့်နေတယ်”

“ဟာ... တို့ ကို လာချောင်းတာ ဟုတ်လား”

ကြော့မောင် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့

သက်ထားဘက် ပြန်လှည့်သည်။ ။

“ဟင်... တော်ပြီ၊ မကဲနဲ့ တော့၊ စကားပဲ ပြောရအောင်”

ကြော့မောင်သည် သက်ထားကို ဖက်ထားသော လက်ကို မရုပ်သေး။

“ထား”

သက်ထားက မေးငေါ့ပြီး ထူးယောင်ပြုသည်။ ။

“ကိုမောင့်ကို ချစ်ရဲ့ လား”

“ချစ်လို့ ပဲ ဒီ...”

ဟု ပြောပြီးမှ သက်ထားက စကားမဆက်ဘဲ နေသည်။ ။

“ဘာဖြစ်သလဲ”

“ချစ်လို့ ဒီလောက် လိုက်လျောတာပေါ့”

အင်းလျားကန်ရေပြင်သည် ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက်
လေ ကြော င်း ကျ သော နေ ရာ မှာ လှိုင်းအိကလေးတွေ
လှုပ်ရှားသွားတတ်သည်။ ။ ကမ်းစပ်အနီးတစ်ဝိုက်တွင်
လူငယ်ကလေးတွေ ရေကူးနေကြသည်။ ။ အချို့ မော်တော်ကား
ကျွတ်ဘောကွင်းဖြင့် ရေလယ်ကျွန်းဆီကူးဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။ ။
ဘောကွင်းမပါသူတွေက ရေနက်သည့်ဘက် သွားရဲဟန် မတူ။ ။
ရေတိမ်ရာကမ်းစပ်အနီးမှာ ပင် တရစ်ပဲပဲ ကူးခပ်နေကြသည်။ ။ သူတို့
အထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်သည် အလယ်ကျွန်းဆီသို့ ဘောကွင်းမပါဘဲ
စွ နဲ့ စား ချ လက်ပစ်ကူးသွားသည်။ ။ ရေလယ်ရောက်မှ
ဆက်မကူးရဲတော့ဟန် တူ၏။ ။ ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကူးလာသည်
။ တကယ်တော့ သူ ရှေ့ဆက်ကူးရမည့် ခရီးအကွာအဝေးနှင့်

ပြန်လှည့်ကူးလာရသော ခရီးအကွာအဝေးသည် အတူတူပင် ဖြစ်သည်
ဟု ကြော့မောင်က တွေးလိုက်၏။

“ပြန်ကြရအောင်နော်”

သက်ထားက ပြောသည်။

“ဟင်... အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

ဟု ကြော့မောင်က ပြန်ပြောသည်။

“အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ညစာအတွက်လည်း
ချက်ရပြုတ်ရဦးမယ်လေ”

ကြော့မောင်သည် သက်ထားပခုံးပေါ် တင်ထားသော လက်ကို
ပြန်ဖယ်လိုက်ပြီး ခပ်ညည်းညည်းအသံဖြင့်...

“ဟာ... သွားပါပြီကွာ၊ ထားကလည်း အဲဒါတွေ
မေ့ထားရအောင်ပါလို့ ပြောထားလျက်နဲ့ သတိပေးဖြစ်အောင်
ပေးသေးတယ်”

“သူ့ဟာသူ သတိရလာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုမောင်ရဲ့”

* * *

“ဘာကွ၊ ရည်းစားဘဝတုန်းကလို ပြန်နေကြည့်တယ် ဟုတ်လား”

အေးမော်က မေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်ငြိမ်း “ဟုတ်တယ်” ဟု
စကားထောက်လိုက်ပြီး...

“မနက်က ဒီကောင်နဲ့ ငါနဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ တွေ့တယ်၊ ဒီနေ့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့တဲ့ ၊ ဒါကြောင့် အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ သမီးရည်းစားဘဝတုန်းကလို ပြန်နေကြည့်မလို့ တဲ့ ၊ အံ့မယ်၊ သူတို့ က ကျကျနန စီစဉ်ထားတာကွ၊ ညတုန်းက သက်ထားက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားအိပ်၊ ကြော့မောင်က သူတို့ အိမ်မှာ ပဲ အိပ်တယ်၊ မနက်ကျတော့မှ ကျောင်းရှေ့မှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းထားတယ်တဲ့ ၊ သဘောကတော့ အိမ်ကနေ အတူတူ မထွက်ဘဲ ဟိုအရင်တုန်းကလို တစ်ယောက်တစ်တွဲစီ လာပြီးမှ ဆုံကြတဲ့ သဘောပေါ့”

“ကြောင်တယ်ကွာ”

“ကြောင်တာကတော့ မပြောနဲ့ ၊ သူတို့ က အင်းလျားကန်စပ်မှာ တောင် သွားထိုင်ကြဦးမှာ တဲ့ ဟ”

“ပေါလုပါလား”

“ကြော့မောင်အကြောင်းလည်း မင်းသိသားပဲကွာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်လေ”

“အေးပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကြော့မောင်ကို ကြောင်မော့လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့၊ ဒီကောင်ကတော့ ထားပါတော့၊ သက်ထားကပါ၊ ဒီကောင် ကြောင်တာကို လိုက်ကြောင်ရတယ်လို့ ”

“ဟ ပန်းချီရူးနဲ့ ကဗျာရူးနဲ့ ယူထားကြတာဆိုတာကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦးလေ”

အေးဇော်က သူတို့ ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ရေနွေးကြမ်း ထပ်တောင်းသည် ။ ပြီးမှ ...

“ဟေ့ကောင်၊ ခုန မင်းပြောတာဟာ ဒီနေ့ ကြော့မောင်တို့ လက်ထပ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နှစ်ဆို”

ခင်မောင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ အေးဇောက် မျက်စပစ်ပြသည် ။ ခင်မောင်ငြိမ်းက မေးငေါ့ပြသည် ။

“ညကျရင် ဒီကောင်တွေအိမ် သွားမလား”

“သွားမယ်လေ၊ အစီအစဉ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ ဂျိုက်လေဘယ်တစ်လုံး ဆွဲခဲ့မယ်”

အရက်ဖြူကို ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်ငြိမ်း နားလည်သည် ။

“ကောင်းပြီ၊ ငါက အစိမ်းကြော်တို့ အခေါက်ကင်တို့ ဝယ်ခဲ့မယ်၊ လိုတာကို ဒီကောင်တွေ ညှင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငါတို့ သွားရင် မိန်းမတွေ ခေါ်သွားဦးမှာ လား”

“ခေါ်သွားမယ်လေ၊ သက်ထားနဲ့ စကားပြောဖော် ရတာ ပေါ့”

“ဒါဆို လစ်ကြစို့၊ နေဦး ငါတို့ ဘယ်လိုဆုံမလဲ”

“မင်းအိမ်ကို ငါ ဝင်ခေါ်မယ်လေ”

အေးဇောက် စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်သည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ခင်မောင်ငြိမ်းက ငါးကျပ်တန်ကို အလျင်အမြန် ပေးလိုက်သည် ။ စားပွဲထိုး လက်အလှမ်းတွင် ...

“ဟေ့ကောင်၊ ငါပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အေးဇောက် ခင်မောင်ငြိမ်းလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည် ။ အိမ်ထဲက ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်သည် ။ ခင်မောင်ငြိမ်းက လက်ကို ဆတ်ခနဲရုန်းပြီး စားပွဲထိုးလက်ထဲသို့

ငါးကျပ်တန် ထည့်၏ ။ အေးဇော်က ငါးကျပ်တန်က ဖြတ်ခနဲ
ပြန်ဆွဲပြီး...

“နေပါစေ ညီလေး၊ ဒီမှာ ကျပ်တန်ယူလိုက်၊ ငါးကျပ်တန်ဆို
အမ်းနေရဦးမယ်”

“ဟာ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ ပေးပြီးသားဥစ္စာ”

ခင်မောင်ငြိမ်းက မကျေမနပ် ပြောလိုက်၏ ။

“အေးပါကွာ၊ နောက်တစ်ခါ မင်းပေးပေါ့”

ဟု ပြောပြီး အေးဇော်က ခင်မောင်ငြိမ်း ငါးကျပ်တန်ကို
ပြန်ပေးသည် ။ ခင်မောင်ငြိမ်းက မယူသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခု
ပြောမည်ပြုစဉ် အေးဇော်က ပိုက်ဆံကို ခင်မောင်ငြိမ်း
အကျအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏ ။

* * *

သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်တွင် စိန်ထွန်းကလွဲ၍ အကုန် အိမ်ထောင်ကျပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။

အေးဇော်က သီတာမျိုးနှင့် အိမ်ထောင်ကသည် ။ ခုဆိုလျှင် သမီးလေး အေးစန္ဒာမျိုးပင် နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ သီတာမျိုးတွင် မိဘများ မရှိတော့။ အဒေါ်တစ်ယောက်အိမ်မှာ နေရင်း အေးဇော်နှင့် အကြောင်းပါခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် အေးဇော်တို့ မိဘများ အိမ်မှာ လိုက်နေရသည်။ ။ အေးဇော်က ဘွဲ့ရပြီးသားဖြစ်၍ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းနှင့် ဥယျာဉ်ခြံမြေထွက်ပစ္စည်း ကုန်သွယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်းမှာ သုံးရာနှစ်ဆယ်စကေး ဖြစ်သည်။ ။ သီတာမျိုးသည် ဆယ်တန်းကို “ခ” အဆင့်ဖြင့်သာ အောင်ထားသည်။ ။ အလုပ်မရှိသေး။

ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ဝင်းမာတို့ သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် အတူတူတက်ကြသောအခါ သံယောဇဉ်ပို၍ ငြိတွယ်သွားကြသည်။ ။

ဝင်းမာတို့ မိဘများ သည် အခြေအနေ အတန်အသင့် ရှိသည်။ ။

ငွေမက်သူများ မဟုတ်ကြ။ ရှေးဆန်ပြီး မျိုးရိုးအစဉ်အလာ စောင့်ထိန်းလိုသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ခင်မောင်ငြိမ်းက တစ်ကောင်ကြွက်၊ မျိုးမည်ထင်ရှားသူ မဟုတ်။ ကံကောင်းထောက်မ၊၍ မြို့နယ်စေတနာရှင်များ ၏ ပညာသင်ဆုဖြင့် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရသူ ဖြစ်သည်။ ။ ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ဝင်းမာတို့ ချစ်ကြိုက်ကြသောအခါ

ဝင်းမာတို့ မိဘများက သဘောမကျလှချေ။ ဝင်းမာက
ခပ်ထက်ထက်မို့သာ အတင်းအကြပ် မကန့်ကွက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။
သူတို့ လက်ထပ်မည် ပြုသောအခါ မိဘများက
ဝတ္တရားကျေရုံလောက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးသည် ။ နောက်ပိုင်းတွင်
ခပ်ကင်းကင်းနေလိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဝင်းမာသည် ခပ်မောင်ငြိမ်း၏
အလုပ်ရှိရာ ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာသည် ။ အိမ်ခန်းလေး တစ်ခန်း
ငှားနေသည် ။ ခင်မောင်ငြိမ်းက မြို့နယ်စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲမှာ
လက်ထောက်ငွေစာရင်း ကိုင်ရသည် ။ လခ သုံးရာလောက် ရသည် ။
ရန်ကုန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ဝင်းမာ
မူလတန်းပြဆရာမအလုပ် ရသည် ။ မိဘများ နှင့်တော့ အဆက်အသွယ်
မပြတ်ရှိသာ ရှိသည် ။ ဆက်ဆံရေးက အေးစက်စက်။

ယခုအခါတွင် ဝင်းမာသည် ပထမဆုံးသော ရင်သွေးကို မွေးဖွားရန်
လပိုင်းလောက်သာ လိုတော့သည် ။

ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့ သည် အိမ်ထောင်သက် အနုဆုံး
ဖြစ်သည် ။ ဘွဲ့ရကြပြီးနောက် သက်ထားက မိဘများ ရှိရာ ပြည်မြို့သို့
ပြန်နေသည် ။ ကြော့မောင်သည် ပဲခူးသို့ ခဏသာပြန်ပြီး
ရန်ကုန်ပြန်လာသည် ။ အပြင်ဆောင်တစ်ခုမှာ နေရင်း မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ
ပန်းချီဝင်ဆွဲခွင့် ရအောင် ကြိုးစားသည် ။ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ
မဂ္ဂဇင်းသုံးလေးခုတွင် လစဉ်ပုံမှန် ဆွဲခွင့်ရသည် ။ ဝင်ငွေကလေး
အသင့်အတင့် ရှိလာသည် ။ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ငွေစုရသည် ။
ထိုကြားထဲတွင် သက်ထားနှင့် ခွဲနေရ၏ ။ သုံးလေးခါသာ
လူချင်းတွေ့သည် ။ ကျန်အချိန်များ တွင် စာနှင့်ဆက်သွယ်ရုံသာ။

ငွေ အတန်အသင့်စုမိပြီး နှစ်ဖက်မိဘများကို ဖွင့်ပြောသည် ။

နှစ်ဖက်စလုံးက လူကြီးတွေမှာ ရိုးရိုးအေးအေးတွေ ဖြစ်သည် ။
ကြော့မောင်အဖေက အမှုထမ်းဖြစ်ပြီး အငြိမ်းစားလစာနှင့် အေးချမ်းစွာ
နေသည် ။ သက်ထားမိဘများ သည် ကုန်သည် အငယ်စားတွေ၊ ခုတော့
ဆိုင်ကို အငှားချထားပြီး ရသမျှနှင့် တင်းတိမ်နေလိုက်သည် ။
နှစ်ဖက်စလုံး လူလတ်တန်းစားတွေ ဖြစ်ကြသည် ။ ခေတ်ပညာတတ်
သားသမီးများ အပေါ် ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့်
လက်ထပ်ရေးကိစ္စ အဆင်ပြေသည် ။

သက်ထားတို့ ၏ ပြည် မြို့ မှာ စေ့စပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကို
အကျဉ်းရုန်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ရန်ကုန်မှာ အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်း
ငှားနေသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နီးနီးနားနားပင် ဖြစ်၏ ။
သက်ထားသည် အလုပ်မရသေး။ လျှောက်လွှာတွေတင်၊
အလုပ်စာမေးပွဲတွေ ဝင်ဖြေနေတုန်းပင် ရှိသေးသည် ။

သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း
လူပျိုကြီးလုပ်နေသူမှာ စိန်ထွန်းဖြစ်သည် ။ ရည်စားလည်း မရှိ၊
မိန်းမယူဖို့ စိတ်မကူးသေးပါဘူးဟု ပြောသည် ။ ခုထိ မိဘအိမ်မှာ ပင်
လုပ်ကျွေးနေတုန်း၊ ညီတွေ ညီမတွေက အိမ်ထောင်ကျပြီး
သားသမီးတွေ ရနေပြီ။ သူကတော့ တူတွေ တူမတွေကို
ထိန်းကျောင်းနေရသည် ကိုပင် ပျော်လို့ နေ၏ ။ ဆပ်ပြာစက်ရုံ
ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်သည် ။ လခသုံးရာကျော်။

အေးဇော်နှင့် သီတာမျိုး၊ ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ဝင်းမာတို့
ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကြော့မောင်တို့ အိမ်ဧည့်ခန်းတွင် မိန့်မိန့်ကြီး
ထိုင်နေသော စိန်ထွန်းကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ။

စိန်ထွန်းက ဒီလိုပါပဲ။ ကျန် သူငယ်ချင်းများ နှင့် တစ်ခါတလေမှ
တွေ့ရတတ်သည် ။ အနေဝေးသည် ဟု ထင်ရသည် ။ သို့ရာတွင်
သာရေးနာရေးကိစ္စရှိလျှင် အရင်ဆုံး ပြေးလာတတ်သည် ။ ထို့အပြင်
သူ ငယ် ချင်း တွေ ၏ သားသမီးမွေးနေ့၊ မင်္ဂလာဆောင်၊
နှစ်ပတ်လည်နေ့များကို အကုန်သတိရသည် ။ ဖိတ်ဖိတ် မဖိတ်ဖိတ်၊
အခမ်းအနား လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်၊ စားစရာဖြစ်စေ၊
လက်ဆောင်ပစ္စည်းဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုနှင့် မပျက်မကွက်
ရောက်ရှိလာတတ်သည် ။

“ခွေးကောင်ကြီး၊ မင်းရောက်နေမယ်လို့ လည်း ထင်သားပဲ၊ လမ်းမှာ
တောင် ခင်မောင်ငြိမ်းကို ပြောမိသေးတယ်၊ မင်း ဘာပါခဲ့လဲ”

အေးဇော်က မေးရာတွင် စိန်ထွန်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ
ဒမ်ဆန်ဘရန်ဒီ ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်ပြီး စားပွဲဝိုင်းပေါ်
တင်လိုက်သည် ။ နောက်ထပ် ရောက်လာသော သူတို့ အုပ်စုလည်း
စား ပွဲ ဝိုင်း ဘေး မှာ ကုလားထိုင်စားပွဲများ မရှိ။ ကြော့မောင်
ပန်းချီဆွဲသော ထောင်လို့ လှဲလို့ ရသည့် စားပွဲရှင်တစ်လုံးနှင့်
ကုလားထိုင်နှစ်လုံးသာ ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
ပင် ဖျာခင်းထိုင်ကြသည် ။ ခင်မောင်ငြိမ်းက...

“အံ့မယ်... ကြီးပါးလှချည်လား၊ ဘရန်ဒီတွေနဲ့ ငါတို့ များ
အဖြူတောင် တစ်ယောက်ငါးပတ်ပဲ ရမယ်ဆိုလို့
တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ တစ်လုံးရအောင် ဆွဲလာရတာ ”

“ကုန်တိုက်မှာ စာရင်းသွားရှင်းရင်းနဲ့ ထုတ်လာခဲ့တာပါကွာ”

“အိမ်ရှင်တွေကကောကွ”

“သက်ထားက ထမင်းချက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ ကြော့မောင်က ဟင်းသွားဝယ်နေတယ်၊ မင်းတို့ လာမယ်ဆိုတာ ဒီကောင်မသိဘူး မဟုတ်လား၊ ဟင်းတောင် နည်းနေမလား မသိဘူး၊ ငါ လိုက်သွားရင် ကောင်းမလား”

“ဟင်းက အရေးမကြီးပါဘူး။ ထမင်းချက်ဖို့ သာ သက်ထားကို ပြောဦးမှ ၊ ဒီမှာ လေကွာ၊ ငါတို့ မှာ လည်း စားစရာတွေ ပါပါသေးတယ်”

ဟု ခင်မောင်ငြိမ်းက ပြောပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားသော အထုပ်များကို မေးငေါ့ပြသည် ။

“ဘာတွေလဲကွ”

“အစိမ်းကြော်နဲ့ အခေါက်ကင်”

“ဒါဆို စလို့ တောင် ရနေပြီ”

“နေပါဦးကွာ၊ ဟိုကောင့် စောင့်လိုက်ပါဦး”

“အေးကွာ၊ အဆင်သင့်တော့ ပြင်ထားလိုက်ရအောင်”

သက်ထား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာသည် ။

“ဧည့်သည် တွေရောက်နေတာ ထွက်တောင် နှုတ်မဆက်ဘူး၊ ကျွေးရမှာ စိုးလို့ ပုန်းနေတာလား”

အေးဇော်က လှမ်းနောက်သည် ။ သက်ထားက...

“ပုန်းနေလည်း မရရအောင် လိုက်ရှာမယ့် ဧည့်သည် တွေမို့လို့

မထူးပါဘူးဆိုပြီး ထွက်လာတာ၊ ကဲ... ရှင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါက်တတ်ကရ ပြောလို့ ရအောင် မိန်းကလေးတွေကို မီးဖိုထဲ ခေါ်သွားတော့မယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါမှ နင်လို့ လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အတင်းပြောလို့ ရတာ ပေါ့”

စိန်ထွန်းက ပြန်နောက်သည် ။ သီတာမျိုးနှင့် ဝင်းမာတို့ သက်ထားနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။ ဒီအိမ်မှာ အမြဲမွေ့နှောက်နေကျ ဖြစ်သော ခင်မောင်ငြိမ်းက ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ ပလတ်စတစ်ခွက် တစ်လုံးနှင့် မတ်ခွက်တစ်လုံး သွားရှာသည် ။ ရေထည့်ဖို့ လိုနေသဖြင့် အေးဇော်က မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ။ သက်ထားက ပလတ်စတစ် ရေချိုင့်တစ်လုံး ပေးလိုက်သည် ။ သူတို့ ပြင်ဆင်နေကြတုန်းမှာ ပင် ကြော့မောင်သည် အထုပ်များ ဆွဲ၍ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် အေးဇော်တို့ ပါ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည် ။

“ခုမှ သွားဖြဲပြမနေနဲ့ ၊ မင်းတို့ နှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ပြီး တစ်ခုခုကျွေးဖို့ မစဉ်းစားဘူး၊ ခု ငါတို့ က သတိရပြီး လာပေလို့ သာပေါ့”

အေးဇော်က လှမ်းရီလိုက်သည် ။

“ဟာကွာ၊ ငါ မဖိတ်ပေမယ့် မင်းတို့ လာမှာ ပဲဆိုတာ သိလို့ ပါကွာ”

“မင်း ဘာတွေဝယ်လာသလဲ”

“ဘဲကင်ရယ်၊ အစိမ်းကြော်ရယ်၊ မြေပဲလှော်ရယ်၊ နည်းများ နည်းမလား မသိဘူး၊ ခဏလေးကွာ၊ ငါ ထွက်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ ဟော့ကောင်၊ ငါတို့ လည်း ပါသေးတယ်၊ ဘဲကင်နဲ့ အစိမ်းကြော်ကို မိန်းကလေးတွေစားဖို့ ပေးလိုက်၊ မြေပဲသာ ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ ထည့်စရာပန်းကန်လေး ဘာလေး ယူခဲ့ပါဦးကွ”

“အေး... အေး၊ အိမ်မှာ ဘာရှိမလဲ မသိဘူး၊ ထားကို တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းဦးမယ်”

ကြော့မောင် အခန်းတွင်း ဝင်သွားပြီး သံပန်းကန်ပြားတွေ ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ ထို့နောက် အစီအစဉ် စလေသည်။ ။ အဖြူပုလင်းကို အရင်ဖွင့်သည်။ ။ လိုအပ်မှ ဘရန်ဒီပုလင်းပြားကို ဖွင့်ရန် သဘောတူကြသည်။ ။

တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက်စီ နှိပ်နေကြပြီးနောက် စကားပြောကောင်းစ ပြုလာသည်။ ။ တခြား သူငယ်ချင်းများ အကြောင်း၊ ကျောင်းတုန်းက ပျော်ခဲ့ကြပုံများ အကြောင်း၊ သူတို့ တွေ သက်ထားတို့ ဝင်းမာတို့ သီတာမျိုးတို့ ၏ အချစ်ကိုရအောင် ကြိုးစားခဲ့ပုံများ အကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ထုံးစံအတိုင်း စိန်ထွန်းကြီးကို ဝိုင်းစကြလေသည်။ ။

စိန်ထွန်းသည် ပေါက်တတ်ကရ ပြောတတ်သူ မဟုတ်၊ သို့ရာတွင် ထိထိရောက်ရောက်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။ ။ တစ်ယောက်ချင်းဆိုလျှင် စိန်ထွန်းကို နိုင်အောင်ပြောဖို့ မလွယ်ချေ။ ။ ထို့ကြောင့် ကျန်သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ဝိုင်းပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“အသက်သုံးဆယ်ကျော်လို့ မှ အိမ်ထောင်မကျရင် သတ္တိမရှိလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ရောဂါတစ်ခုခုကြောင့် ယောက်ျားမဝီသလို့ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ အခြောက်ဖြစ်နေလို့ ပဲကွ”

အေးဇော်က ဦးဆောင်ပြီး တွယ်သည်။ ။ စိန်ထွန်းက ချက်ချင်း

တုံပြန်သည် ။

“လူစင်စစ်က နွားကျမခံချင်တာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ”

“မင်းစကားက ရိုးလွန်းလှတယ်ကွာ၊ သူများ တွေ ဖန်တစ်ရာတေအောင် သုံးပြီးသားကြီး၊ တစ်မျိုးထွင်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

ကြော့မောင်က စစ်ကူဝင်လာသည် ။ စိန်ထွန်းက တဖန်...

“မင်းတို့ ကို ကြည့်ပြီး ငါတရားကျတယ်ကွာ၊ ဘယ့်နှယ့်သွားရလာရတာ လည်း မလွတ်လပ်၊ ခုပဲကြည့်၊ နောက်က တန်းလန်းပါနေတာ၊ မင်းတို့ ဘဝဟာ မော်တော်ကားနဲ့ တူတယ်၊ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ ကြွကြွရွရွလေးတွေ၊ ဟိုသွားလိုက်၊ ဒီလာလိုက်၊ ပိုခနဲ ကျီကခနဲ လေလိုပြေးနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ အချိန်တန်တော့လည်း ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး တန်းစီနေရတဲ့ သဘောပါပဲ၊ အချိန်တန်တော့လည်း မိန်းမဆီ မပြန်ဘဲနေလို့ မရဘူး မဟုတ်လား၊ ငါဆို ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သလဲ ကြည့်စမ်း၊ သွားချင်ရာ သွား၊ လာချင်ရာ လာ၊ နေချင်သလိုနေ၊ အိမ်ပြန် မအိပ်လည်း ရတယ်၊ ငါ့ခြေထောက်တွေက ဓာတ်ဆီထည့်စရာလည်း မလိုဘူး၊ နေစွမ်းအင်နဲ့ အားပြည့်ပြီး သွားလာလို့ ရတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်း အိမ်ပြန်မအိပ်တဲ့ နေ့ဆိုရင် မင်းအမေကိုတော့ အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးလို့ အကြောင်းကြားရမှာ ပဲ၊ အကြောင်းမကြားဖြစ်ရင်တော့ အမေတော့ စိတ်ပူနေမှာ ပဲလို့ စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ရဦးမှာ ပဲ၊ ပြီးတော့ မင်း မနက်ကိုးနာရီခွဲအရောက် ရုံးကိုသွားကိုသွားရမယ်၊ ရုံးမတက်ချင်ရင် ခွင့်စာတင်ရမယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး စိန်ထွန်းဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ နာမည်တောင်မှ မင်းကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ပဲ၊ မင်းနာမည်ကို ပြောင်းချင်တိုင်

ပြောင်းလို့ မရဘူးလေ၊ မင်း လခထုတ်တဲ့ အခါ တခြားနာမည်နဲ့ ထုတ်လို့ ရလို့ လား၊ မင်းရဲ့ ထိုးမြဲလက်မှတ်ကို ပြောင်းထိုးရင်တောင် ငွေထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်ဆုံးကွာ၊ ဒီအနှောင်အဖွဲ့တွေကို အလွတ်ရုန်းမယ်လို့ သာသနာ့ဘောင်ထဲကို ဝင်ရင်တောင် ရဟန်းတို့ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ သိက္ခာကို မြဲအောင် နေရဦးမှာ ပဲ။ ဆိုလိုတာက လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အထိန်းအချုပ် အနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ လက်ခံသင့်တဲ့ ထိန်းချုပ်မှုဆိုရင် မငြင်းပယ်သင့်ဘူးပေါ့ကွာ”

ခင်မောင်ငြိမ်းက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သောအခါ စိန်ထွန်းအပါအဝင် ကျန်သုံးယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည် ။ ခဏကြာမှ စိန်ထွန်းက ခင်မောင်ငြိမ်း၏ လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟ... ခင်မောင်ငြိမ်း၊ မင်းစကားက နက်လှချည်လား၊ မင်းပါးစပ်က တည်တည်တန့်တန့် စကားမျိုးထွက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်”

ခင်မောင်ငြိမ်းသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ကြီး လုပ်ထားရာမှ ပြန်လျှော့လိုက်၏ ။ ထို့နောက်...

“သိပါဘူးကွာ၊ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတာနဲ့ စွတ်ပြောလိုက်တာပါ”

“စွတ်ပြောပေမယ့် မင်းစကားက အဖိုးတန်တယ်ကွ”

ဟု ကြော့မောင်က ဝင်ပြောသည် ။ အေးဇော်က ပုလင်းကိုယူပြီး ဖန်ခွက်တွေထဲ နည်းနည်းစီ ထပ်ထည့်နေ၏ ။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် မိန်းကလေးသုံးယောက် စကားပြောနေကြသည် ။ အိမ်ရှေ့ခန်းက ကောင်တွေလို အမြည်းကလေး တစ်တို့ ၊

အရည်လေးတစ်ကျိုက်လုပ်ရင်း စကားပြောနေသည် တော့ မဟုတ်ချေ။

ထမင်းအိုးနှပ်ထားရင်း မီးကျိုးခဲရဲရဲတွင် ငါးနှပ်ခြောက်များကို ဖုတ်ထားသည် ။ သီတာမျိုးနှင့် ဝင်းမာက အလူးကို အခွံသင်ပြီး ခပ်သေးသေး၊ အချောင်းကလေးတွေဖြစ်အောင် လှီးနေကြ၏ ။

“ဟော့ပလိပ် မသုံးဘူးလား”

ဟု သီတာမျိုးက မေးသည် ။ သက်ထားက...

“မဝယ်နိုင်သေးဘူး သီတာရဲ့ ၊ တစ်ရာကျော် ပေးရတယ်ပြောတယ်၊ နောက်လလောက်တော့ ဝယ်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုက ထွက်ခြေကိုက်တယ်တဲ့ ”

“ဟုတ်တယ်၊ မီးမွှေးရတာ သက်သာတယ်၊ အချိန်အကုန်ဘူး၊ သန့်လည်း သန့်ရှင်းတယ်၊ အိုးမည်း မပေတော့ အိုးတိုက်ရတာ လည်း သက်သာတယ်၊ မိတာကျတာနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် မီးသွေးဖိုးနဲ့ သိပ်မကွာလှဘူး၊ အဲ မီးပျက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

သက်ထားက “အင်း” လိုက်ပြီး ထမင်းအိုး အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည် ။ နပ်နေပြီ။ ထမင်းအိုးကို ချသည် ။ မီးကျိုးခဲထဲက ငါးနှပ်ခြောက်များကို ထုတ်သည် ။ သီတာမျိုးက စဉ်းနှိုးတုံးပေါ်တင်ပြီး ငရုတ်ကျည်ပွေ့နှင့် ခပ်ဖွဖွထုရင်း....

“ထမင်းရေခန်း ချက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်၊ ဆီနည်းနည်းလောင်း၊ မီးဖိုထဲသို့ မီးသွေးခဲ တစ်ခဲနှစ်ခဲ ထပ်ထည့်ကာ မီးစွဲအောင် ယပ်ခပ်ရင်း သက်ထား ဖြေသည်

။ ဝင်းမာက တုံးပြီးသား အလူးများကို ဇလုံးထဲ ထည့်၊ ဆားနည်းနည်း နနွင်းနည်းနည်း ထည့်ပြီး နယ်နေ၏ ။

“အိမ်မှာ တော့ ထမင်းရေငဲ့ပြီးတော့ပဲ ချက်တယ်၊ ကိုအေးဇော်တို့ အမေက ရေခန်း မစားတတ်ဘူး၊ ပျော့စိစိဖြစ်နေလို့ တဲ့ ”

သီတာမျိုးက ပြောသည် ။ သက်ထား ချက်ချင်း စကားမပြန်နိုင်၊ ဆီကျက်နေပြီ၊ ဇလုံကိုယူ၍ အလူးတုံးကလေးများကို တန်သင့်ရုံထည့်သည် ။ ရဲ့ကနဲ မြည်ပြီး အခိုးအငွေ့များ ပျံ့ထသွားသည် ။ ပဲနှမ်းလား ဟု ဝင်းမာက မေးသည် ။ ခေါင်းကို ညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည် ။ လက်အားသွားသော ဝင်းမာက ငါးနှပ်ခြောက်များကို စားနှောင့်ဖြင့် ကူထုပေးရင်း...

“အေးစန္ဒာမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မလာတာလဲ”

“သမီးက စောစောအိပ်တတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာ က နောက်ကျချင်ကျမှာ ၊ ဒါကြောင့် သူ့အတွားနဲ့ ထားခဲ့ရတယ်”

“သီတာက ကံကောင်းတယ်နော်၊ အိမ်မှာ လူကြီးရှိတော့ ကိုယ် သက်သာတာပေါ့၊ တာဝန်ပေါ့တယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်လူကြီးလုပ်ရရင် ပူစရာ ပင်စရာ ရှိတဲ့ အခါ သိပ်ခေါင်းပူတာပဲ”

သီတာမျိုးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည် ။ သက်ထားက ကြားဖြတ်၍ ...

“ဝင်းမာက ဘယ်နှလ ရှိပြီလဲ”

“ရှစ်လကျော်ပြီ”

“ဂျူးဒိတ်ကရာ”

“ရှေ့လလောက် မွေးမယ်ပြောတယ်”

“ထားရော ကလေးမယူသေးဘူးလား”

သီတာမျိုးက ဝင်မေးသဖြင့်...

“ယူတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ”

“ငယ်တုန်းယူထားတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကြီးမှ ဆိုရင် မွေးရ ဖွားရ ခက်နေမယ်၊ ခု ဟိုဆေးတွေ စားသေးလား”

“မစားတော့ဘူး၊ ရပ်ထားလိုက်ပြီ”

အာလူးကြော် ကျက်သွားပြီဖြစ်သည် ။ ကျောင်းမှာ တုန်းက ပန်းချီအဖွဲ့ ပျော်ပွဲစားထွက်တိုင်း သက်ထား အာလူးကြော်တာဝန် ယူရသည် ။ အခုလို အချောင်းကလေးတွေကို တုံးပြီး ခပ်ရွရွလေးကြော်သော သက်ထား၏ အာလူးကြော်သည် ဟိုစဉ်ကတည်းက နာမည်ကြီးလှ၏ ။

ငါးခြောက်ဖုတ်ကို ဆီနည်းနည်းဆမ်းသည် ။ သူတို့ မိန်းကလေးဝိုင်းအတွက် အနည်းငယ်ခွဲပြီးနောက် အာလူးကြော်ပန်းကန်နှင့် ငါးခြောက်နှပ်ပန်းကန်ကို ယူပြီး သက်ထား အိမ်ရှေ့ခန်း ထွက်သွားသည် ။ ကျန်နှစ်ယောက်က သူတို့ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နှင့်၏ ။ သက်ထားက ပန်းကန်များကို စားပွဲဝိုင်းပေါ် ချပေးလိုက်သောအခါ ခင်မောင်ငြိမ်းက...

“ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါကြောင့်လည်း ကြော့မောင်တို့ တစ်ထားတည်း ထားနေတာကိုး”

ကြော့မောင် ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ရင်း စိန်ထွန်းကို ကြည့်၍ ...

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား ဟေ့ကောင်၊ မိန်းမယူတဲ့ အရသာဆိုတာ အဲဒါပဲကွ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ထား”

သက်ထားက ပြုံးပြီး “ဟုတ်ပါတယ်တဲ့ ” ဟု ပြောသည် ။ တစ်ဆက်တည်း...

“ထမင်းရော တစ်ခါတည်း စားကြတော့မလား”

“ခဏနေမှ စားမယ်ဟာ၊ နည်းနည်းပါးပါးပဲ စားနိုင်မှာ ပါ၊ အမြည်းတွေက များ နေပြီ”

သက်ထားက “တို့ တွေတော့ စားနှင့်တော့မယ်” ဟု ပြောပြီး အတွင်းခန်း ပြန်ဝင်သည် ။ အပေါက်ဝအရောက်တွင် လှည့်၍ ...

“ကိုမောင် သိပ်မများ စေနဲ့ နော်”

စိန်ထွန်း အကွက်ကောင်း ရသွား၏ ။ တဟားဟားရယ်သည် ။

“ဟား... ဟား... ကောင်းလိုက်တဲ့ အရသာ၊ မိန်းမယူတဲ့ အရသာ၊ သိပ်မများ စေနဲ့ တဲ့၊ အဲဒါ ထိန်းချုပ်မှုပဲပါကွ ဟား... ဟား...”

“အောင်မာ ဒါ ကောင်းသော ထိန်းချုပ်ခြင်းပဲ၊ လက်ခံသင့်တာပေါ့”

ခင်မောင်ငြိမ်းက ကြော့မောင်အစား ဝင်၍ ချေပသည် ။ အရက်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းကလေးတွေ သဘောထားပုံမှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည် ။ ကိုယ့်ယောက်ျား အရက်သောက်တာကို မကြိုက်တတ်ကြ၊ ဆူဆူပူပူ လုပ်ခြင်း၊ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောခြင်း၊ ဘာမျှ မပြောသော်လည်း ဝမ်းထဲက ကြိတ်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ခြင်း၊ အလျော့အတင်း လုပ်ခြင်းတို့ သာ ကွာသည် ။ ဒီမိန်းကလေး သုံးယောက်ကတော့ နောက်ဆုံး အမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်၏ ။ တစ်ခါတလေ အပျော်သဘော လုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုသည် ။ လွန်တော့ မလွန်စေနဲ့။ ရက်မဆက်စေနဲ့။

ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့ မှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို နိုင်ရသည်
ဟူ၍ မရှိ။ နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်အေးအေး ခပ်ပျော့ပျော့တွေ
ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်
အလျှော့ပေးနေခြင်းဖြင့် ပြေလည်မှု ရနေသည် ။ သက်ထားက
သိပ်မများ စေနဲ့ နော် ဆိုလျှင် ကြော့မောင်က လျှော့သောက်သည် ။
ကြော့မောင်က တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သောက်ချင်သည်
ဆိုလျှင် သက်ထားက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုသည် ။

အေးဇော်က သီတာမျိုးကို နိုင်ချင်သည် ။ သီတာမျိုး ကြိုက်သလား၊
မကြိုက်သလား မစဉ်းစား၊ သူ လုပ်ခင့်ရာ လုပ်သည် ။ သီတာမျိုးသည်
နဂိုက ခပ်အေးအေး၊ စကားနည်းနည်း ဖြစ်သောကြောင့် အေးဇော်ကို
ဘယ်တော့မှ မငြူစူ၊ အေးဇော် ဘာလုပ်လုပ် ဘာမျှမပြော၊
အေးဇော်ပြောသမျှသာ အားလုံးနာခံခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်သည် ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ အေးဇော်ကလည်း မဟုတ်တာ မလုပ်၊
စိတ်နည်းနည်း ဆတ်သည် က လွဲလျှင် လူဖြောင့်ဖြစ်သည် ။
သီတာမျိုးကိုလည်း တကယ်ချစ်သည် ။

ခင်မောင်ငြိမ်းနှင့် ဝင်းမာကျတော့ တစ်မျိုး၊ ခင်မောင်ငြိမ်းက
လူအေး၊ ပျော်ပျော်နေတတ်သည် ။ ဝင်းမာက နည်းနည်းထက်သည် ။
ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ငြိမ်းအပေါ် ဩဇာလွှမ်းချင်သယောင် ရှိသည် ။
ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝင်းမာက
ခင်မောင်ငြိမ်းအဖို့ အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။

ဒီနေ့အဖို့ ကြော့မောင်နှင့် သက်ထားတို့ ၏ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်
ဖြစ်သောကြောင့် အထူးအခွင့်အရေး ရထားကြသည် ။ ကြော့မောင်တို့
သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ ပုံမှန် သောက်ဖြစ်ကြသူများ တော့ မဟုတ်ကြ။

တစ်ခါတလေကျမှ သာ နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောကောင်းရုံ လုပ်ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“ငါးခြောက်ဖုတ်ကလေး ဖုတ်ပေးတာ၊ အာလူးကြော်လေး ကြော်ပေးတာလောက်တော့ အကျယ်ချဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ ဘာနဲ့ အလားသဏ္ဌာန် တူသလဲဆိုတော့ မိန်းမရလို့ ထမင်းစားပြီး ပန်းကန်တစ်ချပ် မဆေးရတော့တာကိုပဲ မြင်တယ်၊ မိန်းမရေချိုးဖို့ ရေတစ်စည်း ပြန်ခပ်ပေးရတာ တော့ မမြင်ဘူးဆိုတာလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ထမင်းဆိုင်မှာ သွားဝယ်စားရင်လည်း ဒါမျိုးတွေ စားလို့ ရတာ ပါပဲ”

စိန်ထွန်းသည် စကားဆက်ကို ပြန်ကောက်ပြန်သည် ။
ကြော့မောင်က အချစ်ကိုတော့ ဝယ်စားလို့ မရပါဘူးဟု ဝင်ပြော၏ ။

“ဘာလို့ မရရမှာ လဲ၊ လက်ကားသာ မရရင်နေမယ်၊ လက်လီကတော့...”

“အဲဒါ အချစ်မှ မဟုတ်တာ၊ အပျော်ကွ”

ဒီနေ့အဖို့ ကြော့မောင်တို့ အုပ်စုက ပို၍ စကားလုံး ပြောင်နေ၏ ။
စိန်ထွန်းမှာ အရှုံးပေးရလှလှ ဖြစ်နေသည် ။ သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်က သုံးယောက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဝင်တွယ်နေကြလေသည် ။ စိန်ထွန်းက ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ငါးနှပ်ခြောက်တစ်ဖတ်ကို ဝါးနေသည် ။ အေးဇော်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို သုံးလေးဖွာ ဆက်၍ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဒီမှာ ထွန်းစိန်၊ မင်း အိမ်မှာ ဆေးလိပ်ဝယ်ထားတတ်သလား”

“သုံးလေးလိပ်တော့ ဝယ်ထားတတ်တာပေါ့ကွာ”

“ငါပြောမယ်၊ တစ်ခါတလေ ဆေးလိပ်ဝယ်ထားဖို့ မေ့သွားတတ်တဲ့ အခါမျိုး ကြုံဖူးမှာ ပေါ့၊ ည သန်းကောင်လောက်ကြီး အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးလာတဲ့ အခါ ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ သိပ်ပြင်းပြနေမယ်၊ ဆေးလိပ်ကလည်း ကုန်နေပြီ၊ အဆင်သင့်မရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်အနေရခက်သလဲ။ မင်းသိမှာ ပါ”

စိန်ထွန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ခင်မောင်ငြိမ်းက...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ အေးဇော်ရဲ့ စကားဟာ အလွန်ထိရောက်တဲ့ ဝက်ဂုတ္တိအလင်္ကာပါပဲ”

စိန်ထွန်းသည် အခေါက်ကင်တစ်ဖတ်ကို ခပ်ယူပြီးမှ မစားသေးဘဲ...

“အဲဒီ တော့လည်း အဲ... ရေသောက်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ ဟား... ဟား...”

ခင်မောင်ငြိမ်းက တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။ ။

“စိန်ထွန်းရာ၊ ငါတို့ ဆယ်တန်းတုန်းက ဘိုင်အိုသင်ရတဲ့ ထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ သက်ရှိတို့ ရဲ့ တာဝန်တွေထဲမှာ အရေးကြီးဆုံးက မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို တိရစ္ဆာန်တွေထက်တောင် အဆင့်နိမ့်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“တိရစ္ဆာန်တောင် မဟုတ်ဘူး ၊ သစ်ပင်တွေလောက်တောင် အဆင့်မရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာ”

စိန်ထွန်းက သဘောကျသလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း အသံထွက်ဘဲ ရယ်နေသည်။ ။ ကြော့မောင်က...

“စိန်ထွန်း၊ မင်း ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ များ ၊ စိတ်ကူးသေးရဲ့လား”

မျက်နှာပိုးသတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ တွေးမိတတ်သေးတယ်”

“လာ လာချည်သေးကွာ”

အေးဇော်က ဝင်ပြောသည် ကို စိန်ထွန်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ...

“အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ရည်းစားရှိဦးမှ ကွာ၊ ငါ့မှာ ရည်းစားမှ မရှိဘဲ၊ ရည်းစားရှိဖို့ ဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်မိဦးမှ မဟုတ်လား၊ ငါ ချစ်လို့ မရပါဘူးကွာ”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ မုန်းတာမဟုတ်လို့ ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေး... ချစ်တယ်ဆိုကတည်းက ကောင်းပြီပေါ့ကွာ၊ ဒီနေရာမှာ အားလုံးကို ချစ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကိုယ့်မိသားစုတစ်ခုလေးကို ကွက်ပြီး ချစ်တာမျိုးကတော့ ဘယ်သင့်တော်မလဲ”

“မင်းကတော့ မင်းကိုယ်မင်းသား အချစ်ဆုံး မဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အချစ်ဆုံးဆိုရင် ဘယ်သူမှ ငြင်းလို့ မရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ရုံနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ သူများကပါ ကိုယ့်ကို ချစ်စေချင်ကြတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ကိုယ်ကလည်း သူများကို ပြန်ချစ်ရပေလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေချင်ရင် ကိုယ်ကလည်း သူများ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ ခုနပြောတဲ့ ကိစ္စ ရှင်းချင်သေးတယ်၊ သက်ရှိတို့ ၏ အဓိကတာဝန်က မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့ ဆိုတာ မှန်တယ်။

ဒါပေမယ့် မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရုံနဲ့ တာဝန်မကျေနိုင်ဘူး၊ လူသားတွေရဲ့ အကျိုးကို ပိုမိုတိုးတက်ဖြစ်ပေါ်စေဖို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ပိုမိုသာယာ ငြိမ်းချမ်းစေဖို့ လုပ်နိုင်မှ တာဝန်ကျေမှာ ပေါ့၊ ဒါဟာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့ ရဲ့ အဓိက ခြားနားချက်ပဲ”

စိန်ထွန်းသည် ခုလိုပင် အပြောင်အပျက်တွေ ပြောနေရာမှ လေးနက်သော အကြောင်းအရာများ ဆီသို့ ဆွဲဆောင်ပြောဆိုသွားတတ်သည် ။ သို့ဖြင့် စကားဝိုင်းသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လာသည် ။ ထိုနေ့က ညဆယ်နာရီလောက်မှ လူစုကွဲသည် ။ အေးဇော်တို့ လင်မယားနှင့် ခင်မောင်ငြိမ်းတို့ လင်မယား ပြန်သွားသည် ။ စိန်ထွန်းက ကြော့မောင်တို့ အိမ်မှာ ပင် အိပ်မည်ဆိုပြီး နေခဲ့သည် ။ ကြော့မောင်နှင့် စိန်ထွန်းတို့ သည် ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ထိ စကားဆက်ပြောဖြစ်ကြသေးသည် ။

* * *